

Arrest

nr. 285 722 van 6 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 november 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ DRUIVENSTREEK op 18.10.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam: [R.C.]

Voornaam: [El.]

[...]

Nationaliteit: Peru

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
 - tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
- uiterlijk op 18.10.2022.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV HV.69.L9.003470/2022 van de politiezone van Druivenstreek.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene kan niet bewijzen hoelang hij reeds in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Le requérant estime la décision inadéquatement motivée : la décision fait mention de ce que le requérant aurait été entendu par le service de police.

Or, le requérant ne peut avoir été utilement entendu : aucun interprète n'a été requis et le requérant ne parle que l'espagnol.

Il est reproché au requérant de ne pas avoir été en possession lors de son interpellation d'un permis de travail ou d'une carte professionnelle.

Or, il s'agissait d'un contrôle de routine sur la route.

Le requérant se demande dès lors comment et sur base de quel élément l'Office des Etrangers peut reprocher au requérant de ne pas être en possession d'un permis de travail(?).

La décision viole enfin l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, et les articles 3 et 8 de la CEDH.

Le requérant est rentré en Belgique il y a plus d'un an.

Le requérant a de la famille proche en Belgique : il est venu sur l'invitation de son beau-frère, il a encore en Belgique cousin, frère et belle-sœur.

L'office des Etrangers n'a pu motiver adéquatement sa décision dans la mesure où le requérant n'a pas pu communiquer ces éléments, n'étant pas assisté d'un interprète.

Partant, l'Office des Etrangers n'a pas pu prendre en considération l'ensemble des éléments utiles et la décision ne peut être qu'inadéquatement motivée."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zowel de juridische als de feitelijke motieven worden vermeld. Allereerst wordt gemotiveerd dat verzoeker bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° én 8° van de Vreemdelingenwet, met name enerzijds omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum of geldige verblijfstitel en anderzijds omdat hij niet in het bezit is van een arbeidskaart of 'single permit'. Verweerder motiveert vervolgens dat verzoeker verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België en dat hij stelt geen medische problemen te hebben. Om deze redenen is het gegeven bevel volgens verweerder niet in strijd met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij stelt aldus rekening te hebben gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast motiveert verweerder dat verzoeker, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, omwille van een risico op onderduiken. Hierbij wordt verwezen naar de toegepaste wettelijke criteria inzake het vaststellen van een dergelijk risico en toegelicht waarom in het geval van verzoeker deze criteria toelaten dit risico vast te stellen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.3. Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in de eerste plaats beoordeeld in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° én 8° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”.

Verweerder geeft in eerste instantie aan dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel. In tweede instantie stelt hij vast dat verzoeker werd aangetroffen zonder dat hij in het bezit is van een arbeidskaart of een ‘single permit’.

Verzoeker wordt verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel voorzien als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Aan de hand van de in artikel 1, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet voorziene objectieve criteria dat verzoeker geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn en dat hij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden stelt verweerder een risico op onderduiken vast. Hij verduidelijkt in dit verband dat verzoeker niet heeft geprobeerd om zijn verblijf te regulariseren en dat hij zich niet tijdig heeft aangemeld bij de gemeente waar hij verblijft of enig bewijs heeft afgeleverd dat hij op hotel verblijft.

2.5. Verzoeker betwist op zich niet dat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel en dat hem bijgevolg rechtsgeldig bevel kon worden gegeven om grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit motief volstaat op zichzelf genomen reeds als grondslag voor de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs los van de wettigheid van het tweede motief dat steunt op redenen van zwartwerk.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook geenszins aannemelijk maakt dat hem ten onrechte eveneens bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet en omdat hij werkzaam was zonder in het bezit te zijn van een “single permit” of een arbeidskaart.

Verzoeker wijst erop dat hij werd tegengehouden tijdens een “routinecontrole” op de weg en dat hij dan ook niet inziet op basis van welke elementen verweerder hem kan tegenwerpen niet in het bezit te zijn van een arbeidskaart of een “single permit”. Hij gaat er met zijn kritiek echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een proces-verbaal HV.69.L9.003470/2022 van de politiezone Druivenstreek. De inhoud van dit proces-verbaal, dat dateert van 18 oktober 2022, wordt in een administratief verslag van de politie zoals vervat in het administratief dossier weergegeven als volgt:

“Tijdens een verkeerscontrole gaan wij over tot identificatie van de inzittenden van een lichte vrachtwagen. In het voertuig treffen wij 2 personen aan met nationaliteit Peru. Zij melden niet meer te beschikken over een paspoort aangezien deze vervallen is. Zij zijn duidelijk aan het werken gezien de kledij die ze dragen. De zaakvoerder van de firma [E.P.], [...] is eveneens aanwezig in het voertuig. Het betreft de genaamde [E.P.] °[...].”

Gelet op deze vaststellingen van de politie komt het niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten ook heeft gegrond op het gegeven dat verzoeker in België werkt zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of een “single permit”. Verzoeker laat na enige plausibele verklaring te geven waarom hij, gekleed in arbeidskledij en in aanwezigheid van een werkgever, aanwezig was in de gecontroleerde lichte vrachtwagen. De door verzoeker geuite loutere beweringen kunnen niet aantonen dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of incorrecte of kennelijk onredelijke motieven.

2.6. Verzoeker betwist verder dat er afdoende rekening is gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat het bestuur, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderings-beslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar hij motiveerde dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België en dat hij geen medische problemen heeft.

Verzoeker betoogt niet dat hij alsnog minderjarige kinderen heeft met wiens hoger belang rekening had moeten worden gehouden of dat hij wel degelijk gezondheidsproblemen heeft. Hij betoogt wel dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

2.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij naar België is gekomen op uitnodiging van zijn schoonbroer en dat hij in België nog een neef, een broer en een schoonzus heeft. Hij laat echter na om deze voorgehouden familieleden bij naam te noemen of hen op enige andere wijze te identificeren. Hij brengt ook geen enkel stavingstuk naar voor. Aldus stelt hij de Raad niet in de mogelijkheid om na te gaan om welke personen het precies gaat, of het daadwerkelijk familieleden betreft, of zij al dan niet zijn

toegelaten of gemachtigd tot een verblijf en of er sprake is van effectief beleefde gezins- of familiale banden.

De Raad wijst er nog op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van voormeld verdragsartikel indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zelfs indien verzoekers broer, neef, schoonbroer en/of schoonzus in België verblijven, wat geenszins wordt aangetoond, blijkt nog niet dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoeker doet geen enkele moeite om dit concreet aan te tonen, zodat hij ook niet kan overtuigen dat enig gezins- of familieleven onterecht niet in rekening is gebracht.

Een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin concreet aannemelijk gemaakt. De Raad merkt nog op dat, zelfs voor zover enig privéleven zou moeten worden aangenomen, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM in de situatie van vreemdelingen die nooit een definitieve toelating kregen voor een verblijf het illegale/precaire verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt/Noorwegen). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, kan een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld.

2.9. Rekening houdend met de voorgaande bespreking laat verzoekers betoog ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Een manifeste appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt aldus niet.

2.10. Gelet op zijn kritiek, voert verzoeker nog de schending aan van het hoorrecht. Verzoeker stelt dat hij helemaal niet effectief is gehoord door de politie op 18 oktober 2022. Hij stelt alleen Spaans te spreken en betoogt dat er geen tolk aanwezig was tijdens het *“gehoor”*.

In dit verband merkt de Raad evenwel op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een gehoor met een tolk Spaans nog nuttige informatie had kunnen meedelen die niet reeds in rekening werd gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en die aanleiding zou hebben kunnen geven tot een andere beoordeling, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. Uit voorgaande bespreking blijkt immers dat verzoeker zich enkel blijft beroepen op blote beweringen die geenszins worden gestaafd door objectieve elementen of bijgebrachte stukken. Een voldoende belang bij dit onderdeel van het middel blijkt niet.

2.11. In zoverre verzoeker ten slotte de schending inroept van artikel 3 van het EVRM en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet de Raad vaststellen dat elke toelichting ontbreekt inzake de wijze waarop deze artikelen zijn miskend door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn om die reden onontvankelijk.

2.12. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I.CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS